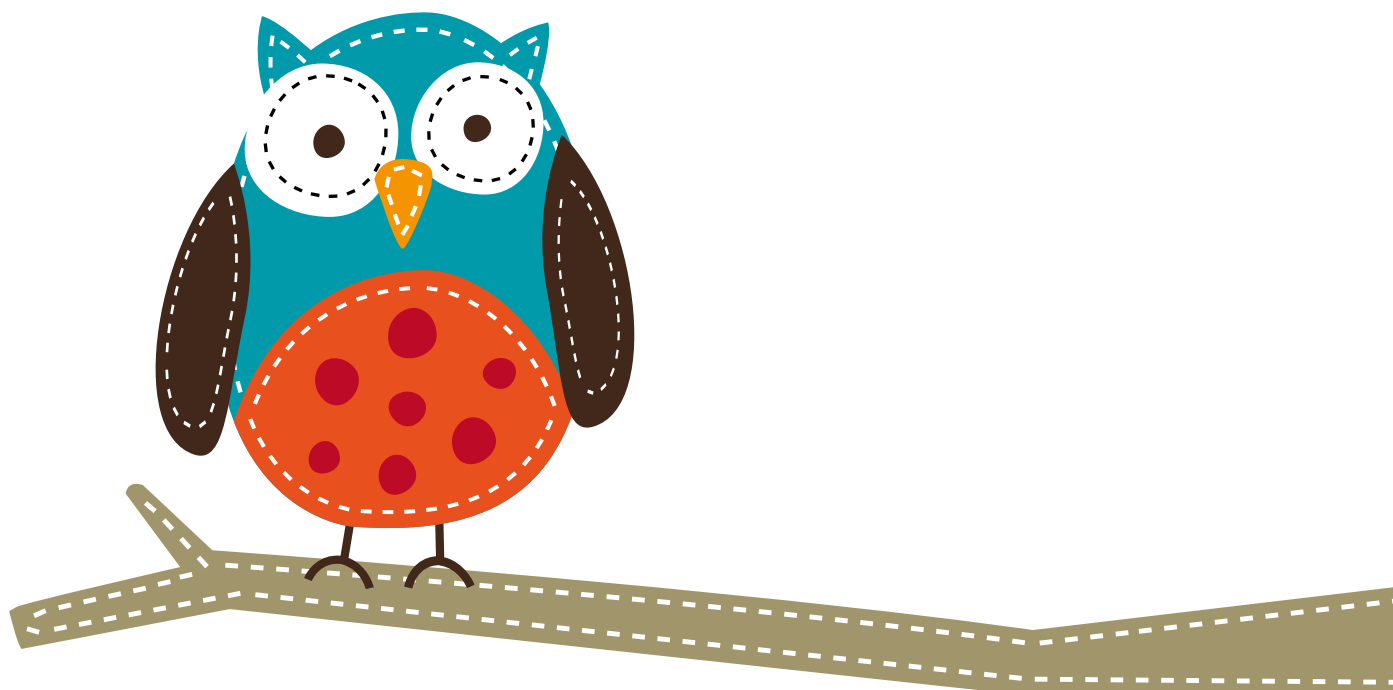

joves autors

2013

EDICIÓ
02

col·labora:

**biblioteca
Josep Jardí**

editen:

Escola Bernat de Mogoda
Escola Els Aigüerols
Escola La Florida
Escola Santa Perpètua
Escola Santiga
Institut Estela Ibèrica
Institut Rovira-Forns

**Diputació
Barcelona**

AJUNTAMENT DE
SANTA PERPÈTUA
DE MOGODA
Cultura

BENVINGUTS

presentació

Benvolguts/udes,

Teniu a les vostres mans la segona edició de la revista Joves Autors, tot un triomf del Grup de Treball de Biblioteques Escolars (GTBE), que vol portar a terme iniciatives que engresquin la vida cultural dels estudiants del municipi, amb la il·lusió de ser l'inici de quelcom important.

Aquest any el GTBE dóna la benvinguda a una nova escola, **Els Aigüerols**. Amb la seva incorporació són ja set els centres educatius participants (les escoles **Santiga**, **Bernat de Mogoda**, **Santa Perpètua** i **La Florida** i els instituts **Rovira-Forns** i **Estela Ibèrica**) que treballen per desenvolupar diferents àmbits relacionats amb la lectura, juntament amb el suport de la Biblioteca Pública Josep Jardí.

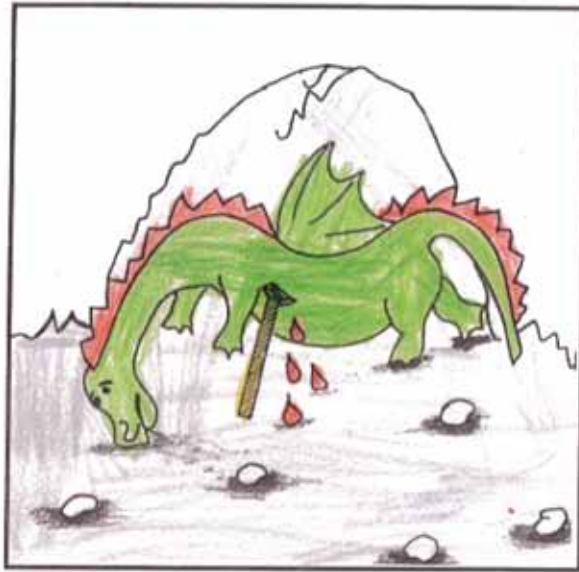
En aquesta revista deixen la seva empremta alumnes de Santa Perpètua, des d'educació infantil fins a batxillerat. Els més petits encara no són conscients de l'eina que estan aprenent a utilitzar –la força de la paraula escrita–, però els més grans ja comencen a entendre que el domini del llenguatge en tots els seus nivells i usos pot fer canviar situacions, sentiments, realitats.

I és en aquest punt que us volem convidar a gaudir de les creacions dels nostres alumnes, creacions que permeten albirar un futur novel·lista o poeta, o potser simplement algú amb una imaginació desbordant, o apreciar l'encert en l'ús de les paraules que descriuen situacions anteriorment viscudes (o potser somniades), totes elles escrites amb motiu de la diada de Sant Jordi de l'any 2013.

Amb la lectura d'aquesta revista us assegurem uns moments plens d'encant, de màgia i de descoberta a càrrec d'estudiants del nostre municipi.

I finalment, des del Grup de Treball de Biblioteques Escolars us volem animar a visitar i a utilitzar les biblioteques que teniu al vostre abast. Són un tresor que no podeu desaproveitar.

sant Jordi 2013

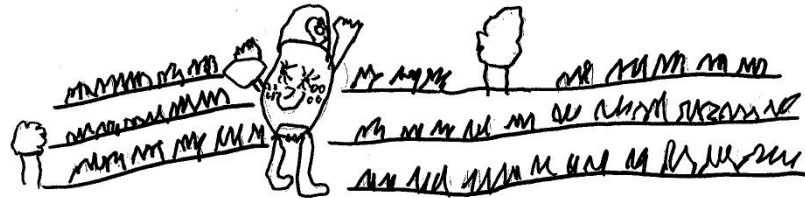
Sant Jordi ha matat
el drac, de la sang
surten un roser

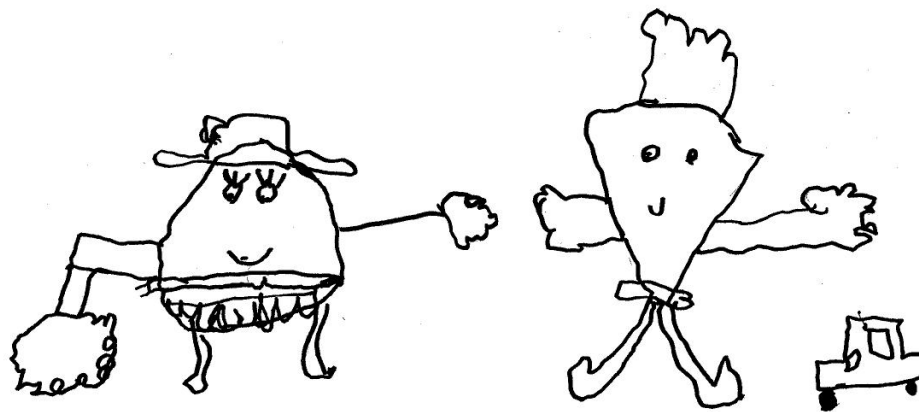
sant Jordi
donava una
roseta a la
Margarida

P5

La senyera Llimona i el llep

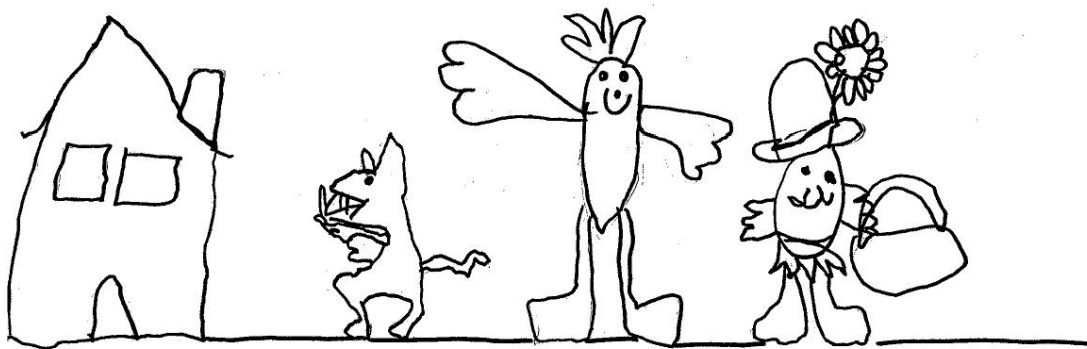
HI HAVIA UNA VEGADA UNA SENYORA LLIMONA
ERA DE COLOR GROC I TENIA UNA FLOR AL CAP SEMPRE
PORTAVA UN BOLSO UN BARRET UN MOCADOR AL COLL I UNA
FALDILLA

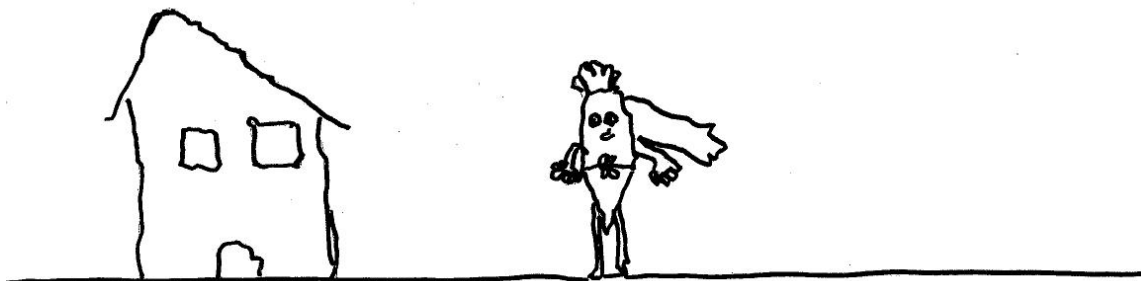
UN DIA VA ANAR A PASSEJAR A L'HORT I VA ANAR A BUSCAR A LA SEVA
AMIGA PASTANAGA PER FER UNA VOLTA EN COIXE

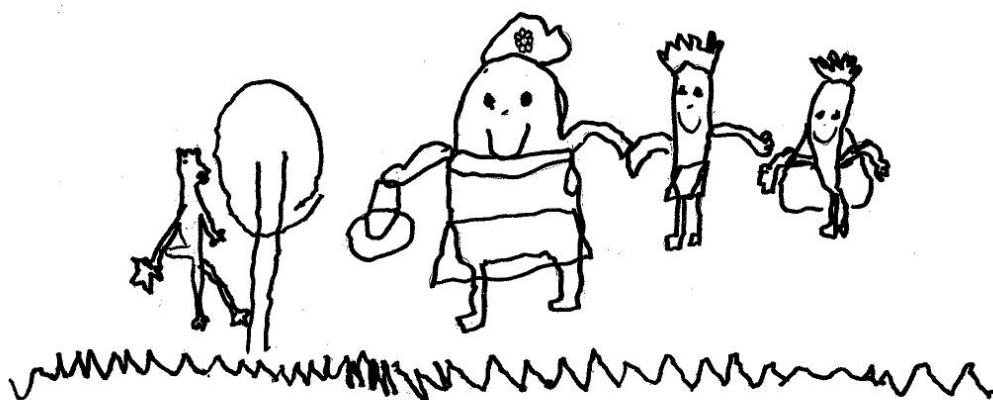
PERO QUAN ANAVA PEL CAMI HAVIA UN LLOP
QUE L'ESPIAVA PERQUE SE LA VOLIA MENJAR.

EL LLOP VA AGAFAR A LA SENYORA LLIMONA I LA SENYORA PASTANAGA I LES VA PORTAR A CASA SEUA.

LLAVORS EL MOYO DE LA SENYORA PASTANAGA ES LA POSAR UN CARI I LES VA SALVAR.

QUAN EL LLOP LES PERSEGUIA VA XOCAR AMB UN ARBRE I MAI MÉS VA TORNAR A PERSEGUIR CAP FRUITA NI VERDURA.

El Sergio per treballar millor
fa servir l'ordinador.

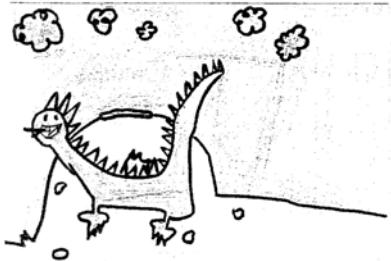
RODOLINEM AMB ELS OFICIS

EN UN POBLE PETIT VIVIA
UNA PRINCESA MOLT FELIÇ

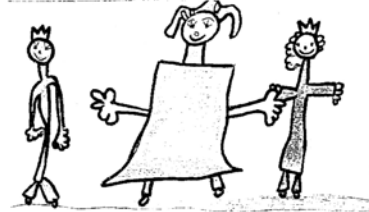
I UN DRAC A LES MUNTANYES
AMB UNES GRANDES BANYES

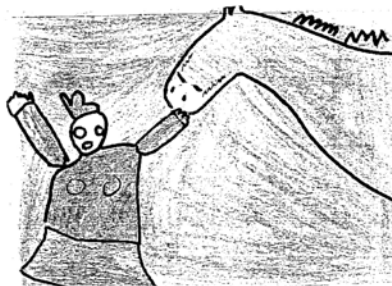
EL SANT JORDI HA ARRIBAT
MUNTAT EN EL SEU CAVALL

EL DRAC TÉ UN FORAT
I LI CAIEN GOTETS DE SANG

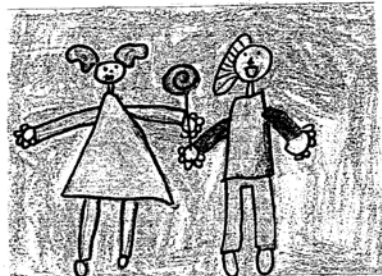
UN REI UNA REINA AMB UNES
CORONES MOLT BUONES

QUE ES VOLIA MENJAR A LA
PRINCESA TOTA SORPRESA

LLUITA, LLUITA, LLUITA
EL SANT JORDI AMB EL DRAC

EL SANT JORDI ENAMORAT
UNA ROSA LI HA DONAT

El rescat del cavaller

Hi havia una vegada en un regne molt lluminós un rei i una reina que van ser pares d'una filla molt bonica. La princesa es deia Mogoda i es criava molt bé al castell del seu pare, el rei.

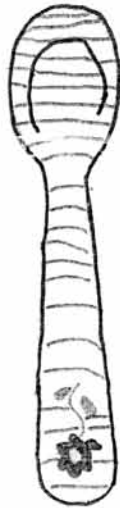
En el poble del costat un lladre li va robar la banca al cavaller Bernat. El cavaller va perseguir al lladre pel box i va sentir cridar a la princesa.

En sentir els crits va entrar corrent a la casa amb l'esposa a la mà i va matar al lladre. Va portar el lladre a la presó i es va casar amb la princesa.

Escola Bernat de Mogoda

Alumnes de 2n A-B-C

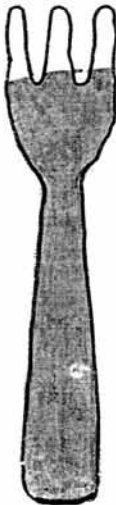

Premis Santiga

Sant Jordi 2013

Víctor Motellón López
2n-A

Ana Otero Vilches
2n-B

Mai Yan Altalló Gallardo
2n-A

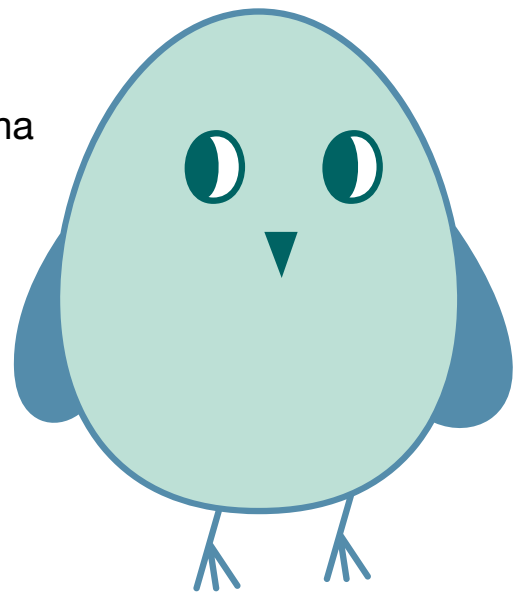
FEM UN POEMA

La meva àvia té un hort
on hi ha un ocell mort.
Quan surto a regar la col
sempre em trobo un cargol.

Ahir la meva àvia em va ensenyar una poma
que la fa servir com a goma.

El divendres em vaig trobar una maduixa
que estava una mica fluixa.

També hi ha una pera
que sempre m'espera a la vorera.

Els tres óssos i La Caputxeta vermella

Un dia la família ós va anar a passejar mentre es refredaven les farinetes de l'esmorzar. Pel bosc es van trobar al gat amb botes caçant conills per al rei i el van saludar.

Mentrestant, la Caputxeta, que s'havia perdut pel bosc, va trobar la casa dels tres óssos i va entrar a tastar les farinetes, va trencar una cadira i es va quedar adormida en un llit somiant amb la Blancaneus.

Quan van tornar els tres óssos ho van trobar tot remenat. La Caputxeta es va despertar i es va espantar. Però els óssos la van convidar a esmorzar i el gat amb botes també s'hi va quedar. I conte contat, conte acabat.

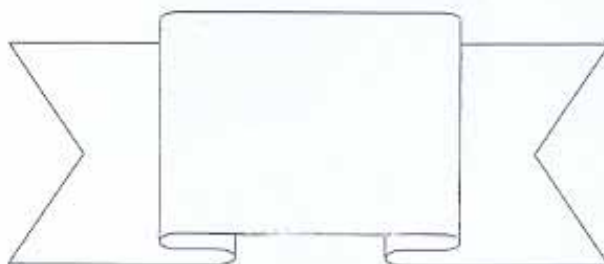

Endevinalles de Sant Jordi 2013

Endevina endevinalla creixo de la terra
i sóc vermella com la sang.
Tinc fulles punxegudes
i em regalen de tant en tant.
En un gerro em col·loquen
amb comte per on toquen.

Què és ?

ELS PLÀTANS

QUE VOLIEN ANAR

A LA LLUNA

Hi havia una vegada dos plàtans que es deien Willy i Oscar. Era un dia d'hivern, en un poble petit, era de nit i els dos plàtans estaven a la vora del llac observant les estrelles.

Estaven observant les estrelles quan van veure la Lluna rodona com una pilota i brillant com el Sol. Willy i Oscar es van quedar encantats amb aquella Lluna tan bonica i van decidir anar-hi.

Al dia següent quan es van aixecar van començar a pensar com arribarien. Van pensar i pensar, però no se'ls acudia res. Així que van demanar ajut a les seves dues amigues patates científiques, la Laia i la Joana.

La Laia va inventar un parell de molles per als plàtans, però la Joana li va dir:

-Laia, com vols que funcioni? Segur que no poden ni botar!

I la Laia li va contestar:

-Però què dius poca-solta? Segur que boten fins a la Lluna. No, no segur que boten fins a Júpiter.

La Joana no li va saber contestar, així que es va quedar callada. Per la tarda els dos plàtans van anar a un descampat per provar les seves molles. Van començar a saltar, a saltar i en un d'aquests van fer un salt tan gran que van arribar a traspassar la copa dels arbres. I quan ja pensaven que arribaven a la Lluna, van caure i es van fer un bon cop.

Van tornar cap el laboratori i si veiéssiu la cara que posava la Joana al veure que no havia funcionat us quedaríeu de pedra. La Joana li va dir a la Laia:

*-Ja t'ho deia jo que no funcionaria.
Ara passem al peu pla.*

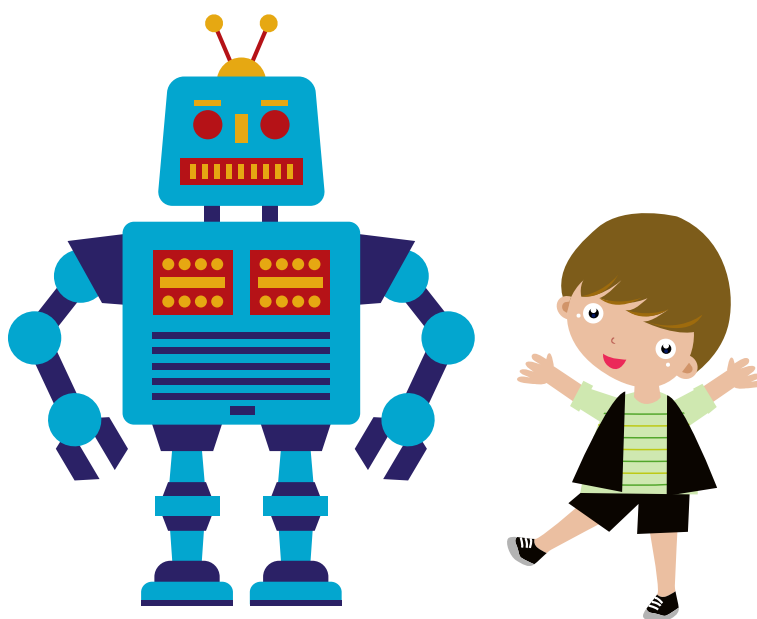
La Joana li va donar als dos plàtans unes motxilles voladores perquè poguessin anar a la Lluna. Al moment els dos plàtans van anar a una zona alta per poder enlairar-se bé. Van encendre les motxilles, van agafar empenta i van enlairar-se. Van pujar i pujar i quan estaven a punt d'arribar als núvols, les motxilles es van espatllar i van caure en picat. Es van fer tant de mal que van decidir no intentar-ho més.

Per la nit estaven a la vora del llac un altre cop... quan van veure el reflexa de la Lluna al llac. I va ser en aquell moment quan es van adonar que sempre havien estat més a prop de la Lluna del que pensaven.

La meravellosa aventura d'en Miquelet

Hi havia una vegada en Miquel, però tothom li deia Miquelet. No era un nen massa gran ni petit; tampoc era molt alt. Anava vestit amb una samarreta a ratlles i a sobre una armilla i portava uns pantalons negres. Un dia, mentre caminava, va trobar una porta i ell, com era molt espavilat, va entrar amb curiositat a dins. Hi havia un túnel i al final una llum blava i ell sense cap pregunta va entrar. De sobte tot va començar a girar i bufava vent del nord i en Miquelet va entrar en una altra dimensió on va conèixer el Llampec que era un robot del segle 47. Es van fer molt amics junts i en Llampec li va ensenyar a creure i quan va tornar a casa cada cop es portava millor i va viure molt feliç perquè el Llampec l'observava entre els estels.

(Premi Santiga - Sant Jordi 2013)

DIBUIXOS

Amb un dibuix ploro,
amb un dibuix m'emociono
i amb un dibuix recordo.

Quan faig un dibuix realista
Utilitzo cartolina opalina

Per fer retrats
utilitzo materials:
llapis per dibuixar,
llapis per ombrejar,
difuminador per difuminar
i goma per esborrar.

Si el dibuix no vull embrutar
una fulla d'acetat
sota la mà m'hauré de posar

Per rematar el treball
amb la goma en diagonal
trec tot el que està mal
I així el dibuix o treball
m'ha quedat fenomenal.

Jaime Andrés Barrera

EL MEU FILLOL

Aquest mes de Juliol
serà molt especial per mi,
naixerà el meu Fillol
que es dirà Fermí.

Cada dia aniré a cuidar-lo,
ajudaré a la seva mare,
estaré amb ell
i aprendré a banyar-lo
amb el seu pare.

Quan vagi creixent,
el portaré a la piscina,
coneixerà molta gent
i aprendrà a nedar com una sardina.

Claudia De La Cal

Redacció d'una pel·lícula:

Hansel i Gretel. Caçadors de bruixes.

RESUM Hansel i Gretel, després de viure una mala experiència de petits amb una bruixa, decideixen enfrontar-se a elles caçant-les. Però les bruixes, tenen un altra pla, caçar set nens i una bruixa bona.

Hansel i Gretel, en assabentar-se de tot això, se'n van anar al poble per agafar a la nena que volien les bruixes, però per desgràcia, van arribar massa tard i aprofitant que la Gretel havia vingut, les bruixes se la van endur a ella també per una cosa que ella no sabia, que era filla d'una bruixa bona.

Després de molts esforços de trobar-la, el Hansel va veure a dalt d'una muntanya, moltes bruixes reunides, llavors, quan va pujar, va veure la Gretel i els altres nens que havien segrestat.

Després d'una gran lluita, el Hansel va guanyar i la Gretel i tots els altres nens van quedar lliures.

OPINIÓ Jo crec que la pel·lícula està molt ben feta, els seus efectes especials són extraordinaris, i els actors interpreten molt bé. El maquillatge està molt ben fet, sobretot el de les bruixes, perquè et creus que són de veritat. És una barreja d'acció i fantasia, a pesar de que posen tocs d'humor, i això m'agrada molt.

PUNTUACIÓ Jo li donaria tres estrelles i mitja de cinc.

FITXA TÈCNICA Direcció: Tommy Wirkola. País: EEUU-Alemanya. Gènere: Acció, fantasia. Protagonistes: Jeremy Renner i Gemma Arterton.

EL MEU HORT TÉ VIDA

Després d'un dia de calor
se'n va el sol i ve la lluna,
per donar frescor
als tomàquets, les patates i les prunes.

Les hortalisses cobren vida
es banyen gota a gota,
n'hi ha de verds i liles
guaita els tomàquets com s'espavilen.

A la tardor em venen records
del meu hort ben florit,
amb el cant dels ocells
que m'acompanyen pels matins.

Les patates farcides,
les maduixes amb sucre,
els tomàquets a l'amanida,
el meu hort ha tornat a cobrar vida!

BLANC

Blanc, un color fred,
el color de la llum,
el color de l'hivern.

Blanc, un color que m'agrada molt,
des del pol sud,
fins al pol nord.

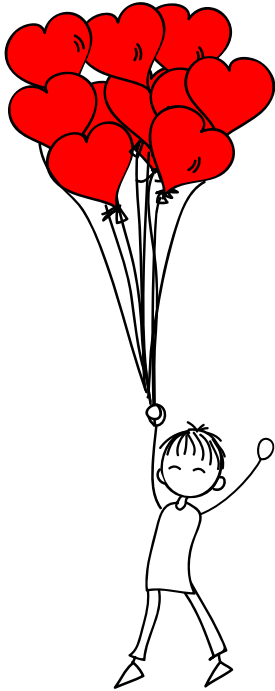

Blanc, un bon color,
un color gelador,
el color del frescor.

La llum blanca que trenca l'obscuritat,
és la millor llum que pots trobar.

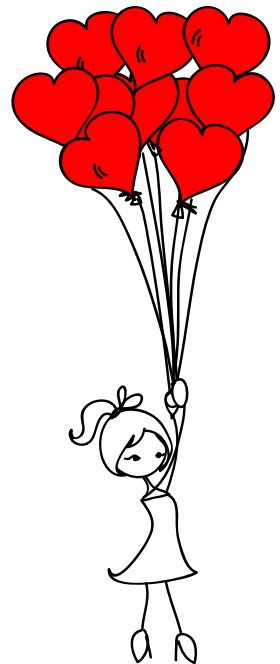

UN AMOR INESPERAT

Et vaig veure per casualitat,
pel carrer, caminant
a una noia abraçat.
D'ella me'n vaig oblidar..
però dels teus ulls em vaig enamorar.

L'endemà et vaig parlar
però tu ni em vas mirar,
sentia com el meu cor s'aturava
i jo, a la vora t'esperava.
Pensava que podries tornar
i els meus ulls mirar.

Però m'esforçava a recordar
que tu i jo junts no podíem estar.
A terra vaig caure plorant
i tu, davant meu, mirant.
De cop les llàgrimes van marxar,
del sòl em vaig aixecar
i, agafats de la mà, hem acabat.

UN GOS A LA PLATJA

En Miquel i la seva família estaven al cotxe, en dues hores arribarien a un apartament a la vora de la platja, per passar les vacances d'estiu. El complex tenia 15 apartaments en total, a peu de platja, ara només en quedaven dos de lliures i els hi van donar el número 14. Quan van entrar a l'apartament van veure que estava tot brut i ho van comunicar a la recepció, i els van canviar a l'altre apartament, el número 15.

Quan van acabar de desfer les bosses i col·locar la roba ja era per la tarda i van sortir a passejar.

A l'endemà van fer un tomb per la costa Brava i van dinar en un restaurant a la vora del mar, però per la tarda va ploure i es van haver de quedar a l'apartament.

Al dia següent van fer una ruta en barca d'una hora i mitja, després, al mig dia van anar a dinar a l'apartament i, per sorpresa, van veure que ja tenien veïns a l'apartament 14!

Estaven dinant quan, de sobte, va venir la filla petita dels veïns, la Mariona, corrent i cridant, molt espantada. Els pares d'en Miquel, la Joana i en Pau, es van espantar i li van preguntar

què li passava. La Mariona tenia molta por, no podia ni parlar, van deixar que es tranquil·litzés i després van parlar amb ella.

Quan la Mariona es va acabar d'explicar, els pares d'en Miquel, que s'havien quedat bocabadats, van anar a parlar amb els pares de la Mariona, no s'ho acabaven de creure.

La Mariona deia que mentre que els pares estaven netejant la brutícia del terra ella va voler anar a descansar a la seva habitació i va veure un nen que no coneixia de res i estava dormint cargolat al seu llit, ella el va voler despertar per dir-li que aquella no era la seva habitació, que s'havia equivocat d'apartament, però quan el nen es va despertar es va posar a bordar com un gos.

Els pares de la Mariona, en Pere i la Marta, no havien sentit el nen que bordava, i van pensar que la seva filla estava cansada i la van fer anar a dormir.

A l'endemà en Miquel i la seva germana petita, la Cristina, van sortir a jugar amb la pilota als jardins comunitaris dels apartaments i van veure la Mariona en un racó, plorant.

La nena no entenia per què els seus pares no li feien cas, ella estava segura que havia vist al nen, i ara els pares la volien portar al psicòleg. En Miquel i la Cristina la van animar una mica convidant-la a jugar a la pilota.

Quan va ser l'hora de dinar es van acomiadar de la Mariona i se'n van anar, els dos germans van explicar als seus pares el que la seva amiga els havia dit.

A les 19:00 de la tarda la Mariona i els seus pares ja tornaven de la visita al psicòleg i en Miquel i la seva germana van anar a buscar la Mariona per parlar-hi.

La Mariona els va convidar al seu apartament per que veiessin al nen i tots tres hi van anar.

Quan van entrar a l'habitació de la Mariona, van estar força estona buscant al nen però no el van trobar. Aquella nit, en Miquel i la seva germana amb els seus pares van anar a sopar fora, a un restaurant, i van tornar a mitja nit.

A l'endemà es van aixecar, van esmorzar i van anar a buscar a la seva nova amiga, la van buscar per la platja, pel parc, al seu apartament i res, no la trobaven, van avisar als seus pares i als de la Mariona i ells van trucar als mossos, però no va aparèixer mai més, no se sap on va poder anar, no va dir res a ningú. D'això ja en fa més de 10 anys.

Des de llavors hi ha un gos blanc que passeja per la platja, juga amb els nens i ningú sap de qui és ni d'on va sortir.

LA MÚSICA DE LA PLUJA

En la penombra de la nit,
Cap ànima es troba fora,
Tothom somia dins al llit
Mentre la pluja cau sonora.

La pluja cau amb força,
Repicant contra les persianes,
Fins que la tempesta es torça
I aterra a les carreteres mullades.

Cap de la ciutat
Es troba aixecat;
Tots els confiats
Estan adormilats.

Somien coses belles,
Somnis fantasiosos,
Mentre la pluja els acompanya,
I al carrer no borden ni els gossos.

L'aigua repica forta,
Sense cap temeritat,
Fins que una persona es mostra
I s'adona del que ha passat.

Obra les dues finestres,
Sense cap por a l'obscuritat.
Tanca els ulls maldestres,
I sent la pluja en l' infinitat.

Obra els ulls i observa
Als carreres humits,
I amb gran reserva
Sospira amb el dit fix.

“Més val sortir i disfrutar,
D'aquest moment meravellós.
Així l'art de la pluja escoltar
Quedarà recordat amb formó.”

I llavors tota la gent s'aixeca
Del seu plàcid descans,
S'asseu vora la finestra,
distreta,
I escolta a la pluja tocant.

Mai ningú s'ha parat,
I l'ha escoltat.
Mai ningú s'havia pensat
Que era tan maca la tempestat.

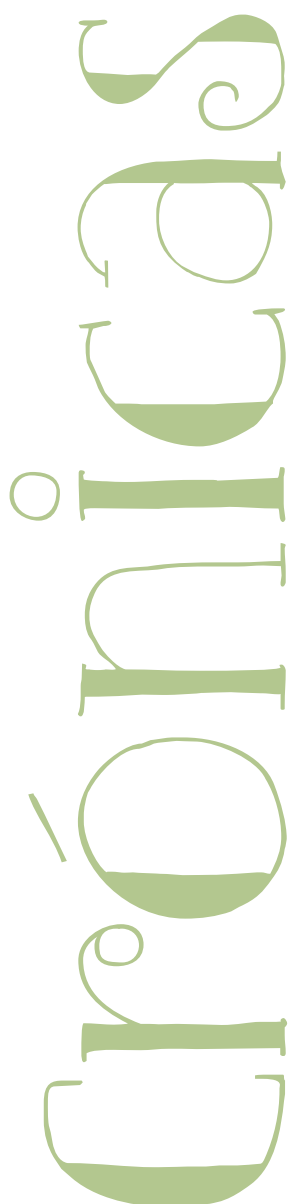
Enamorat de La vida

El xiuxiueig del vent, vora les plantes,
Sota l'ombra d'un ametller florit,
Vas mirant les formiguetes invictes,
Intentant dins el cau ficar el seu fruit.

Inspira l'aire, aixeca't, dóna voltes,
Enlaira els braços, saps que és divertit,
Deixa't caure a l'herba,
el seu cant no escoltes?
Damunt la branca, l'ocell eixerit.

Tanca els ulls, després inspira i olora,
Ja ho sents? Corre i agafa una mora!
Quin empatx, tens la boca ben vermella!
Mira't, un somriure d'orella a orella,
Tu sents que pots volar,
que també ets lliure,
Perquè el que vols, enamorat, és viure.

Llamando en la puerta del infierno, del fuego
Hoy y así me encuentro, si.
Presionado a la fuerza, ayuda necesita mi ego,
O más bajo caeré aún, quizá.
Esta opresión de la sociedad
Que dice ir con mucha tranquilidad
No es más que otra de sus historias
Que solo creen que quedarán en nuestras memorias.
Falso es, más nosotros piezas somos
De un complicado engranaje,
Alcemos la voz de una vez,
y gritemos; dejemos de hacerles homenaje:
¡Podrán con uno o podrán con cien, pero no podrán con todos!
Coraje, valor y liderazgo, hermanos,
El futuro, éste gran paso, está en nuestras manos.
Nos dijeron que la unión hace la fuerza
Así que admitid que ese organismo no combatirá la pobreza.
Y en cuanto el pueblo se una en uno solo,
Y despierte ese hilo de voz,
Que nos llevará a las calles, a la manifestación,
Ahí, empezará la revolución.
¡Libertad! Luchemos por lo que nos debe pertenecer!
¡Hagamos de nuevo éste mundo a nuestro parecer!

¡Creemos la caída del imperio,
Y que desaparezca tanto misterio!
Porque estas son las crónicas de un pueblo en opresión...
Soy de la resistencia, vente, juntos no podemos caer en prisión.

EL VIEJO POZO

Siéntelo, lleno de deseos y sueños,
¿Observas su felicidad y tristeza?
Quería ser esbelto para sus dueños,
y quedó plantado entre la naturaleza.
Pobre, pobre pozo que nadie quiere.

Hace años servía a la gente con sus aguas,
Y ahora sirve como lugar de relajaciones.
El pequeño pozo hoy es un fruto ambiguo,
Utilizado como almohada para jóvenes.
Pobre, pobre pozo que nadie ve.

Él sigue soñando que puede aspirar a más.
Mas el pequeño vive de ilusiones,
Ilusiones de ser admirado por todos.
Pero solo de su imaginación son visiones.
Pobre, pobre pozo que nadie comprende.

Descansa protegiendo los animales,
Mientras corretean felices por el campo,
Pues su misión es librarlos de los males.
Ese es de todos su favorito pasatiempos.
Pobre, pobre pozo sirviente a los demás.

Pozo, brilla bajo el cielo azul y las estrellas.
Ignora aquello que dañe tu estructura,
No te dejes golpear por sus espuelas,
Vive libre solo con tu envoltura.

Un paseo dan siempre a su alrededor,
Pero nadie lo ve.

Un paseo dan siempre a su alrededor,
Pero nadie lo atiende.

Pobre pozo, que quiere ser grande,
Pobre pozo que de piedras está relleno.
Piedras que hieren su estómago.

En San Juan la gente se acerca a él,
Es ahí cuando atienden a su presencia,
Petardos en su copa dejan caer,
Cuales el fuego daña su esencia.
Pobre, pobre pozo siempre herido.

Adelante, sigue sin mirar atrás.
Adelante, camina estancado en su lugar.

CHICO EN COMA

Siempre me han disgustado los hospitales. Dicen que las paredes y techos son de color blanquecino para mostrar higiene, yo digo que lo hacen así para representar el Edén y que el paciente se sienta más reconfortado a la hora de cruzar al más allá.

Por si no fuera poco mi asco hacia este recinto, además hoy es un día especial, mi abuela acaba de salir de quirófano. Probablemente tenga un aspecto espantoso y parecido al de una moribunda. Estará llena de cables y tubos. Seguramente entre dientes me dirá que no me preocupe que se encuentra bien, y yo simularé que me lo creo.

No iba del todo equivocada. Los pasillos eran de un color beige níveo. Aunque era preferible el color albo.

Durante el recorrido, deseaba entre mis entrañas que algo me impidiera llegar a la habitación de la anciana. Y mi deseo se cumplió.

Un niño salió corriendo de una habitación a no muchos pasos de mí, iba sollozando y tan despistado que acabó chocando conmigo. Al chocar levantó su vista y me miró. Lloró con más intensidad y me suplicó que por favor me quedara haciendo compañía a su hermano. Él debía marchar temporalmente y su allegado quedaría solo. Mi madre

me cogió del hombro y me hizo una señal indicándome que me dirigiera hacia esa habitación. Y desconcertada llegué.

Allí estaba. Un chico joven, ni mayor ni menor que yo. Probablemente con más artilugios que los que llevaría mi enfermiza familiar. No tardé en averiguar que el chico estaba allí por un coma. Un accidente de moto. Iba de paquete. El pequeño antes de marcharse me había gritado que debía hablarle para que no se sintiera solo, y así no tuviera miedo. Realmente mi vida no era tan entretenida pero empecé a hablar. Me sentí un poco estúpida. A mi parecer, estaba hablando sola.

-Bueno pues... Aquí estamos... tú en la cama... yo en una silla... No nos conocemos de nada... Ni siquiera sé cuál es tu nombre. En fin, voy al instituto Santa María del Pilar y...

Al final acabé por contarle prácticamente toda mi vida. Le conté mis penas y mis sueños. Mis problemas y secretos. Incluso se me escapó alguna anécdota divertida. De vez en cuando, me daba la impresión que sonreía.

El muchacho tenía un aspecto frágil; cara pálida, ojeras muy oscuras, respiración muy profunda y lenta... Aún así su constitución mostraba todo lo

contrario. Aparentaba tener una espalda muy ancha, con unos hombros robustos y unos brazos fuertes. El color de los labios podría haber sido también de un color más fantasmal, pero todo lo contrario esa zona se mostraba rosada y le daba un toque de vida a su delicada situación.

Lo cierto es que al principio me incomodaba bastante tener que hablar con una persona que a mi parecer estaba más cerca de lo irracional. Era como comunicarse con un mueble. Con el paso de los días me acostumbré a su rostro e incluso me pareció que él mismo se tornaba más feliz cuando me sentaba a su lado a explicarle miles de historias y anécdotas. Me daba la sensación que su expresión cogía un poco de color. Recuerdo una situación que me impactó mucho. Iba a verle cada tarde, al salir del instituto y le contaba cómo había pasado el día y qué me había sucedido. Y un día llegué llorando, unas chicas de mi clase se habían metido conmigo, me dijeron cosas horribles que me destrozaron por dentro y me hicieron sentir una idiota. Cuando se lo expliqué, me pareció percibir que en sus manos, sus dedos se movían un poco y sus pulsaciones empezaron a acelerar a medida que iba explicando mi suceso. Se había enfadado. La gente no me creyó al explicarlo, “está en coma, por lo que no entiende ni una palabra de lo que digas, básicamente porque no le llega la información” y “es solo casualidad” decían. Les ignoré. También hubo otro momento en el que me sonrojé y todo, era viernes, el fin de semana no podría verle y lo sabía de antemano. No pretendía que me esperase así que me despedí y antes de irme le di un beso en la mejilla. El cardiógrafo aumentó el ritmo muy notablemente, y en sus pómulos asomó

un color rojizo tímido y discreto. El pequeño llorón volvió de su ausencia, y empecé a pasar también tiempo con él. Descubrí muchas cosas del enfermo. Sus gustos, cómo eran sus amigos, también adiviné que tocaba la guitarra y que adoraba los juegos de mesa. Lo cierto es que estaba inquieta. Quería conocer en persona el color de los ojos que aguardaban impacientes bajo los pesados párpados cansados de dormir. Quería escuchar su voz, más allá de los vídeos caseros que su hermano me enseñaba alegre. Y hubo algo que siempre escondí a ese mocoso, y era haber escuchado los latidos del corazón de su hermano cuando necesitaba alguna melodía reconfortante para seguir adelante. Cogí confianza con la familia de los chicos, me quedé un par de veces a cenar a su casa y les conocí, eran buena gente. Y un día de pronto, mis deseos se hicieron realidad.

Debía marchar, únicamente por vacaciones por suerte. El instituto había finalizado y el verano dejaba que nuestros cuerpos se relajasen un poco tras estar tanto tiempo bajo la tensión del estrés y los nervios de los estudios. Mis padres me dijeron que íbamos a ir a casa de mis tíos todo el verano, lo cierto es que por alguna extraña razón me sentí muy mal. Era como si fuera a abandonar al chico que había escuchado mis penas durante tanto tiempo. Mis padres me tomaban por tonta. En realidad había tenido millones de discusiones por ir al hospital a ver a un chico en coma. Mis padres no querían entenderlo. “¡Además, nunca despertará!” Cada vez que a alguno de mis padres se le escapaba esa frase, mil lágrimas brotaban de mis mejillas y otros mil golpes se oían en mi cuarto, golpes de rabia contra objetos, portazos... Obvia-

mente, algún bofetón me llevé, y los castigos fueron inacabables.

En cualquier caso, no importaron mis quejas o excusas, íbamos a ir sí o sí. Italia nos esperaba ansiosa, decían. Me despedí de él de la forma menos dolorosa posible, y su pálido rostro emblanqueció todavía más. Me daba la impresión que a su manera me estaba suplicando que me quedase. Y tras otro beso en la mejilla, me fui.

Italia, bonita tierra. El italiano es bastante parecido al español y no hubo mucha dificultad para entendernos. El pequeñín y yo nos íbamos mandando cartas para ponernos al día. Recuerdo exactamente una carta que me impactó y agradó al mismo tiempo. “¿Sabes qué? Te vas a sorprender pronto”. Era el único mensaje que contenía la carta. Traté de no responderle de una forma en la que se me viera desesperada y ansiosa por saber la razón de la sorpresa. Simplemente le expliqué cómo habían transcurrido los días y los planes de lo que iba a hacer.

Un día caluroso decidí escaparme un rato y perderme por las calles de Italia. Mi rumbo no andaba tan perdido como creía. Acabé justo en frente de la Fontana Di Trevi. Mi subconsciente me conocía demasiado bien. Según cuenta la leyenda, si echas una moneda a la Fontana, volverás a Italia en el futuro, si echas dos, encontrarás el amor, si echas tres, el amor con tu pareja será para siempre. Nunca había echado dinero yo. Me parecía un desperdicio económico. Un instante en el que me había

quedado contemplando el agua distraída, apoyada en la baranda, me sobresalté por la presencia de alguien a mi lado. Estaba de espaldas y yo solo le había echado un vistazo rápido para saber si esa persona quería algo de mí, al no percibir reacción ninguna volví a mi mundo. O eso intenté hasta que llegó “la sorpresa”. Esa misma persona había lanzado dos monedas al agua y seguidamente pronunció las palabras “Por favor, que esta chica que está aquí a mi lado sea ella.” Mi corazón empezó a ir a una velocidad excesiva, estaba nerviosa y colorada. Crucé la mirada con el chico, sus ojos azules penetraron en los míos de tal forma que me estremecí. Él sonrió. Jamás había visto una sonrisa tan dulce. Mi tontería solo me permitió soltar un triste “Hola”, repitiendo varias veces “ho...”. El chico no tuvo tanto impedimento para saludar y formar una conversación normal. Se presentó y su rostro color carne, tirando a moreno, me impidió apartar la mirada ni un instante de él. La conversación cada vez se parecía cada vez más a película y menos a realidad y decidí avanzar y tranquilizarme yo también, y finalmente pregunté:

-¿Qué estás haciendo aquí?- Pregunté emocionada.
-Me dijiste que no podrías verme, así que decidí cambiar un poco los papeles y venir yo a verte. Además, estaba ya un poco cansado de oírte lloriquear por no poder escuchar mi voz, ni ver mis ojos, así que aquí estoy, hablándote y observando tu bello rostro por primera vez, aunque espero que no sea la última – Y tras ese comentario, soltó una carcajada y empezó una historia de verdad.

ADÉU!

biblioteca
Josep Jardí

AJUNTAMENT DE
SANTA PERPETUA
DE MOGODA
Cultura

Diputació
Barcelona

Vine a la Biblio!

adreça

Ptge. Mas Granollacs, s/n

93 560 62 22 o b.st.perpetua@diba.cat

facebook.com/biblioteca.santaperpetua

[@bstperpetua](https://twitter.com/bstperpetua)